

Димчо Дебелянов

Nevermore

Пропасти вечни делят те от мене,
зная, че ти си безкрайно далеч,
но пак като лъч след вековно затмение,
чакам да дойдеш... Ще дойдеш ли?
– Никога веч!

Рано пробуден, с тъги непросветни,
впивам аз погледи в мрака далеч
и с клетви, и жал, безутешно преплетени,
чакам да съмне... Ще съмне ли?
– Никога веч!

Мойте градини Неволята черна
с преспи засипа. Те дремят далеч,
а химни и смях в полунощ обезверена
чакам да трепнат!... Ще трепнат ли?
– Никога веч!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6095>]